

HARLEQUIN®

JALLOOLINE ROMAAN

*Sõrmus lapseootel
debütandile*

Laura Martin

Laura Martin
A Ring for the Pregnant Debutante
2017

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektor Inna Viires

© 2017 by Laura Martin
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E04343318
ISBN 978-9949-82-213-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Luke'ile ja Jackile – teie panete mu jätkuvalt naeratama.

Esimene peatükk

Kui uks avanes, tõstis Rosa pea padjalt ja silmitses jälki hautist kausis, enne kui pööras pilgu oma talumatule nõole. Too jälgis teda, külm põlgus silmis, kui ta esmalt õhtusöögi tagasi lükkas ja seejärel mehe enda minema saatis.

„Sa peaksid olema tänulik raasukeste eest, mis ma sulle toon,“ märkis Antonio Di Mercurio mõnitava irvega, kui heitis kausi pruuni lobiga logisevale puust lauale. „Hoorad ei vääri einestamist koos teiste pereliikmetega.“

„Kas see võtaks sul tüki küljest, kui oleksid viisakas?“ vastas Rosa vigases itaalia keeles. Ta püüdis jääda ükskõikseks, ent tundis juba, kuidas viha ähvardab võimust võtta. Nõbu oli teda viimase nelja nädala jooksul pidevalt torkinud, püüdes mingit reageeringut esile kutsuda, ja Rosa teadis, et peagi see õnnestub. Ainult et ta suutis teise põse ette keerata väga paljudele solvangutele, enne kui vastas samaga.

„Viisakas? Võib-olla peaksid sina püüdma vähem viisakas olla. See võiks säästa perekonda edaspidisest veel suuremast

häbist.“ Antonio naeris rõkkavalt oma nalja üle, tegi käega ristimärgi kurja silma vastu ja pöördus minekule.

Rosa võttis laualt kausi, mille Antonio oli just käest pannud, ja viskas selle oma õela nõo pihta, kuid too oli juba uksest väljas ja õhtusöök plartsatas vastu suletud ust. Paha-meelst uratades potsatas Rosa tagasi voodile ja püüdis lõdvestuda. Ta teadis, et ei peaks laskma Antoniol end nii väga rööpast välja viia, kuid see oli võõral maal olles ja inimesega, keda ta ei tundnud, raske. Di Mercuriod võisid küll olla tema emapoolsed sugulased, ent nad ei käitunud lahkelt ega armastavalt. Nende nelja nädala jooksul, mil Rosa oli peatunud nende villas Itaalias, polnud ükski neist talle ainatki lahkset sõna lausunud.

Äkitselt ajas Rosa end istudes sirgu ja silmitses ust. Antonioli võis kiiruga lendava õhtusöögi eest kõrvale põigates ununeda selle lukustamine. Rosa ei mäletanud, et oleks kuulnud iidses lukus metallvõtme kõlksatust või kriginat. Vaevu julgedes lootma, tõusis Rosa püsti ja sammus üle toa. Ta haaras uksekingist, mõeldes, kas see oli nõo plaanitud trikk või pahatahtlik riugas, andmaks talle lootust vabadusele.

Teades, et ta ei saa loobuda isegi pisimast vangistusest põgenemise võimalusest, surus Rosa lingi alla ja peaaegu hüüatas õnnest, kui uks avanes. Ta vaatas kärmesti koridori ja nägi, et see on tühi; Di Mercuriote perel polnud vaja panna tema ukse taha valvurit, kui nad hoidsid seda päevad ja ööd läbi lukus.

Rosa sulges hoolikalt ukse ja toetas pea lihvimata puidu vastu. See on tema üks ja ainus võimalus põgeneda. Kaks-kümmend kolm tundi ööpäevas oli ta lukustatud sellesse väiksesse kambrisse, pääsedes iga päev vaid tunnikeseks villa territooriumile jalutama. Kui ta oli oma toast väljas, jälgis

üks tema arvukaist onudest või nõbudest teda kogu aeg tähelepanelikult, kõik nad pingutasid, et hoida teda maailma eest varjul, et ta ei häbistaks nende perekonda. Nii et hetkel oli tõepoolest Rosa ainus võimalus ja ta ei kavatsenud krussis närvidel seda rikkuda lasta.

Reisimantlit haarates korjas Rosa kokku need vähesed esemed, mille kohta tundis, et ei saa neid maha jätta, ja tegi neist kena pambu. Just enne toast lahkumist pistis ta käe madratsi alla ja võttis sealt väikese rahakukru, mida tal oli õnnestunud hoida peidus kogu reisi vältel Itaaliasse ja sellele järgneva vangistuse ajal villas. Heitmata ühtegi pilku tagasi ruumile, mis oli viimasel kuul olnud tema vangikong, tormas Rosa siseõue.

Aed oli mähkunud tintmusta pimedusse ja Rosa silmadel läks kohanemiseks mõni minut aega. Õnneks tundis ta seda territooriumi osa oma igapäevastest jalutuskäikudest toast väljas ja kui ta otsis villa seina kombates teed, hakkas tema peas vormuma põgenemisteed.

„Maria, ära ole selline.“ Antonio hää l kandus läbi öö.

Rosa kangestus, ta süda peksis rinnus nii valjusti, et ta arvas, nagu kuuleks kindlasti seda kogu maailm.

„Ma pole kunagi lubanud, et see on midagi enamast mõnest nauditavast ööst. Lõppude lõpuks oled sa vaid toatüdruk.“

Rosa ei kuulnud, mida Maria vastas, kuid ta mõistis tüdruku hääletooni järgi tema tunnete olemust. Antonio oli kahtlemata vihjanud, et pakub teenijale palju rohkem kui vaid kiiret käperdamist. Tävaolukorras oleks Rosa kohale sööstnud ja nõole vastu astunud, kuid täna õhtul peab ta olema isekas. Ta ei suuda taluda veel viieks kuuks luku taha jäämist, ent veel tähtsam on see, et ta ei laseks

Di Mercuriotel oma last ära varastada ja teda mõnda teise perre saata. Tulevikku vaadates tuleb Rosal olla isekas – see ei olnud üksnes tema tulevik, mille eest ta hetkel võitles.

Vaikselt läbi öö hiilides liikus Rosa villast kaugemale, vaadates, et villa välissein jääks temast paremale. Ta suundus hiigelsuure sidrunipuu poole krundi lõunapoolseimas nurgas. Seal oli ta kindel, et suudab pääseda üle müüri vabandusse ja isegi kõige valvsamad pereliikmed ei näeks teda selle puu otsa ronimas nii kaugel majast.

Sidrunipuu pea kohal kõrgumas, kontrollis Rosa enne okste proovimist, ega keegi teda jälitanud. Villa pool liikumist ei olnud, isegi Antonio ja tema pettunud toatüdruk olid vait jäänud ning Rosa järeldas, et nad olid kindlasti majja tagasi läinud.

Rosa oli puude otsa roninud sellest saadik, kui oli väike tüdruk, kuid mure lapse pärast kõhus sundis ta seisatama ja veidi kauem olukorda hindama. Teades, et tal pole valikut, nihutas ta seeliku ülespoole ja hakkas ronima. Kahe minuti pärast istus ta kivimüüril ja kaalus enese kukutamist teisele poole. Tänu kallakule oli maapind seal kaugemal kui müüri villapoolsel küljel, ehk meeter kaheksakümne kuni kahe meetri kaugusel. Piki müüri kulges maas ebatasane rada, kus polnud midagi tema hüpet pehmendavat. Tõenäoliselt suudaks Rosa hüpata, ilma et saaks ise eriti vigastada, kuid tilluke elu tema sisimas on hoopis teine tera. Võib-olla oleks turvaline laskuda aeglaselt, hoides samal ajal müüri servast kinni.

Rosa kaalus ikka veel oma valikuid, kui kuulis rajal liikumist. Sammud ja tasane vile valjenesid järk-järgult, kui Rosa end vastu kivimüüri surus ja mõtles, mida teha. Ükskõik kes ka lähenes, ei pruukinud ta Rosat sel kõrgusel näha,

kuid kui ta juhtuks mingil põhjusel üles vaatama, oleks Rosa põgenemiskatse nurjunud.

Vile muutus valjemaks ja Rosa teadis, et ei aita muu, kui ronida üle müüri tagasi, kuni mees on mööda läinud. Talle oli igati vastumeelne naasta oma vangla territooriumile, ent ta kinnitas endale pidevalt, et see on vaid ajutine. Mõne minuti pärast on ta müüri otsas tagasi ja teel vabadusse.

Kui ta oma jalad üle müüri heitis, tundis ta, et lööb kergelt vaaruma. Selle lisaraskusega, mida ta nüüd vöökohal kandis, oli tasakaalukese pisut paigast ära ja kui Rosa vehkis kätega nagu tuuleveski, et tasakaalu tagasi saada, teadis ta, et sellest ei piisa. Ta kukkus karjatades tahapoole, põimis käed kaitsvalt ümber kõhu ja palvetas, et sünniks ime.

Thomas tundis, et jääb ehmatuses hingetuks, kui ülevalt kaldus miski tema poole. Ühel hetkel oli ta mõttesse vajunult jalutanud ja järgmisel oli ta surutud vastu maad, võimetu end liigutama.

„Oooh...“ oigas vaikne hääl tema pealt.

Thomas sirutas käe üles ja tema käsi puudutas pehmet kangast. Kui ta just suuresti ei eksi, lamab tema peal naine, kuid Thomasel polnud õrna aimugi, kust too tulnud oli.

„Andke mulle andeks,“ lausus ta lõpuks itaalia keeles, kui naine ei teinud katsetki end liigutada. Thomas peaaegu naeris nende sõnade jäiga ametlikkuse üle – isegi pärast kolme välismaal elatud aastat polnud talle omaseid häid kombeid võimalik kaotada.

Oli tunda vingerdavat liikumist, siis kaevusid sõrmed Thomase rinnakorvi, kui naine end püsti upitas. Thomas jälgis hämmeldunult noort naist, kes libistas kätega üle oma

keha, justkui uurides, kas pole muhke ega marrastusi, ning silitas läbi kleidikanga hellalt oma kõhtu.

„Kas te saite viga?“ küsis naine lõpuks, kui Thomas nägi tema rahulolu, et ta polnud end silmanähtavalt vigastanud. Naine rääkis itaalia keeles, kuid aktsendiga, mis pani Thomase mõtlema, et naine pole selles maailma osas kohalik.

Oma mõtte tõestuseks vastas Thomas inglise keeles: „Ainult pisut hingetu.“

„Te olete inglane.“

Thomas kuulis naise hääles hirmunoote ja märkas, et too oli hakanud temast eemale hoidma, justkui kavatseks ta naisele halba teha.

„Jah,“ vastas Thomas napilt. „Kas te laseksite mul püsti tõusta?“

„Oh,“ sõnas noor naine, hääles alandus, kui ta alla vaatas ja taipas, et istub ikka veel kaksiratsa mehe peal. Naine tõusis kärmesti püsti, ent kui ta toetas keharaskuse vasakule jalale, karjatas ta valust. Oma lamavast asendist nägi Thomas naist komistamas ja siis vaarus too tagasi tema suunas. Sel korral tabas naise küünarnukk teda kõhtu ja sale põlv kubemepiirkonda. Hetkeks tundis Thomas, et kogu ilm läks valust uduseks, enne kui ta oli tolmusel külatelyel tagasi selili, naine tal otsas.

„Andke andeks,“ pomises noor naisterahvas, kes oli liiga keskendunud oma isiklikule valule, et taibata, kui suurt kahju ta oli mehele põhjustanud.

Thomas vaid uratas, lebades liikumatult, kuni valu oli järele andnud, siis haaras noorel naisel piha ümbert ja seadis ta enda kõrvale teele.

Enne kui Thomas otsustas, mida edasi teha, silmitses ta mõne sekundi naist enda ees. Too oli tolmune ja sassis

juustega ning hetkel oli ta näol valugrimass, aga kui Thomas eriti ei eksinud, siis polnud tegemist tavalise varga või sissetungijaga, kes püüdis Di Mercuriote valdustest põgeneda. Naine oli liiga hästi riides, tema olek ja kõne liiga lihvitud.

„Miks te müürilt alla hüppasite?“ päris Thomas.

Ta nägi otsekohe, et naine tõmbus turri.

„Ma ei hüpanud. Kukkusin.“

„Lubage ma sõnastan oma küsimuse uuesti. Miks te üldse üle müüri ronisite?“

„See ei puutu kuidagi teisse,“ vastas naine nipsakalt.

Thomas jälgis teda mõne viivu ja kehitas siis ükskõikselt õlgu. Ta ei kavatsenud hirmutamisega naiselt teavet pinnida, aga küll too räägib ise.

„Kas te sooviksite, et saadan teid tagasi Di Mercurio villasse või toon kellegi siia teile järele?“ küsis Thomas muretul.

Ta nägi naise nägu tõeliselt kahvatumas, kui kogu veri sellest kadus.

„Ärge, palun, tehke endale tüli,“ lausus naine. „Ma lähen lihtsalt oma teed ja te saate oma õhtut jätkata.“

„Te vajate mu abi...“ Thomas osutas naise vasakule pahkluule, „...vean kihla, et te ei jõua omapäi kuigi kaugele.“